

[Jens Møller]

Det vil sige, når man ejer sådanne ting, så ejer man dem med ansvar over for almenheden, og som kristne vil vi også sige med ansvar over for Gud. Det betyder i praksis, at hvis en person f. eks. ejer en fabrik, ja, så må han gøre det på den måde, at det sker lige så fuldt til gavn for de mennesker, der har deres arbejdsplads dér, som det sker til gavn for ham selv. Eller hvis et menneske ejer en beboelsejendom, hvor mange mennesker, mange familier har deres hjem, så må det være på sådan en måde, at det sker lige så fuldt til gavn for de familier, der har deres hjem dér, som det sker til gavn for ham selv.

Hvis mennesker ikke kan overholde dette, men groft tilsidesætter det gennem boligspeculation, som bolighaj el. lign., så mener vi ganske enkelt, at man må kunne fratage dem retten til at eje andre menneskers bolig eller eje andre menneskers arbejdsplads. På den måde får man netop denne frihed under ansvar, hvor der bliver plads til os alle sammen, der bliver mulighed for os alle sammen til at vælge, til at indrette vores tilværelse, som vi vil, til at leve i frihed og i fred, når vi holder os inden for disse rammer, hvor hensynet til vores nabo kommer først.

Eller lad os tage et andet eksempel, familierne. Vi betragter ægteskabet som grundlaget for familierne. Vi kan godt tænke os forskellige former for familier, større og mindre familier, men hvad der er helt klart for os, er, at det må bygge på det monogame ægteskab. Vi er nemlig overbevist om, at alle andre former end netop dette monogame ægteskab vil tendere imod, at man ofrer de svage. Netop de forholdsvis faste regler, der er i et ægteskab, er med til at beskytte den svage part. Og hvem er så den svage i denne situation? Ja, det er den følsomme. Det er den, der måske vover at give sig selv helt over i kærlighed til et andet menneske uden forbehold. Det er den svage, det er ham – eller som oftest hende – det går ud over, når man bruger disse løse samlivsformer i stedet for det monogame ægteskab.

Det moderne samfund er efter vores opfattelse familiefjendsk, og dermed er det også menneskefjendsk. Det er vigtigt, ja nødvendigt for et menneske for at kunne trives at være et led i en sammenhæng, være led i en familie, der måske igen er led i en landsby eller en anden mindre enhed, der igen er et led i et fædreland, der måske igen er et led i

større sammenslutninger. Hvis de bare er frit omkringfuttende genstande, som individerne ofte er i det moderne samfund, uden ansvar, uden mening med livet, uden erkendelse af egen betydning, kan de ganske simpelt ikke blive lykkelige mennesker, de kan ganske simpelt ikke eksistere på den måde. Derfor ser vi, at man danner nye sammenhænge, man danner grupper, eller man danner bånd, eller man danner interesseorganisationer, steder, hvor man kan mødes om fælles interesser. Det er da også meget godt, men det er bare en dårlig erstatning for tilhørsforholdet i familien, det trygge tilhørsforhold.

Kristeligt folkeparti vil derfor arbejde for et samfund, hvor familierne styrkes, og hvor samfundet blander sig mindst muligt i familiernes indre forhold, hvor der så at sige bliver tale om indre selvstyre i disse familier og disse familier igen kan samles i overskuelige enheder, så man ikke føler, at der bliver foretaget alt muligt hen over hovedet på én, men føler, at man er med i det, der sker, man er medbestemmende, det er noget, der betyder noget for én. Det vil give mennesker det, de så desperat mangler i dag, nemlig den tryghed, der er så nødvendig, trygheden ved bevidstheden om at høre til et sted, bevidstheden om at have et ansvar for noget forholdsvist begrænset, som man kan overskue, bevidstheden om at have en betydning for andre mennesker, bevidstheden om at have en mening med sit liv.

Og så økonomien. Det er jo noget, man taler meget om i politik, ja, somme tider er det, som om man ikke taler om andet. Jeg har først nævnt det som det tredje, fordi jeg ikke tror, det er det vigtigste, men det er dog noget, vi skal have med især i en situation som den, vi i øjeblikket er kørt ud i.

Når vi prioriterer det økonomiske så højt i Danmark i dag, så skyldes det, at materialismen har fejret sande triumfer i dette land som i øvrigt i store dele af den vestlige kultur. I 1930'erne fortalte man os, der var unge dengang, at når bare vi får de økonomiske forhold i orden, når bare vi får levestandarden op og får en ordentlig understøttelse til de arbejdsløse osv., så kommer lykken. Nu har vi opnået denne højere levestandard, vi har opnået denne højere arbejdsløshedsun-derstøttelse, det er godt det samme, men hvor blev lykken af? Aldrig har der vel været